

Aziz, muhterem ve değerli kardeşlerim!

Mi'rac gecesi, çok mübarek, müşerref, çok feyizli ve kudsî bir gecedir. Bu gecede, kâinatın efendisi, Peygamberlerin imamı, lideri ve önderi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v), çok kudsî ve şerefli bir yolculuğa çıkmıştır. Bu yolculuk daha önce hiçbir insana, hiçbir meleğe ve canlıya nasip olmamıştır. Bu yolculuk, Allah'ın (c.c) dâvetine bir icabettir. Bu yolculukta, Resûlullah Efendimiz (s.a.v), gökleri dolaşmış, arşı temaşa etmiş, sidre-i müntehaya, oradan da en yüce makama çıkmıştır. İnşallah burada, bu olayı anlatıp, bazı hikmetler üzerine dikkatinizi çekmek istiyorum.

Evvelâ Kur'ân-ı Kerîm'e bakalım. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) yüce kitabımızda bu olay hakkında ne buyuruyor:

“Bütûn noksanlıklardan uzak olan Allah ki, kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek, bereketli kıldığımız, Mescid-i Aksâ'ya götürdü; ona âyetlerimizden gösterelim diye. Gerçek şu ki, O'dur işiten, gören!” (İsra, 1)

Muhterem kardeşlerim; bu âyette Allah (c.c) “kulunu bir gece...” diye bahsediyor. Bu âyetten de anlaşıldığı gibi “kulluk” insanın en üstün vasfıdır. Âyette “Mescid-i Haramdan, çevresini mübarek ve bereketli kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götürdü...” buyuruluyor. Neden Mescid-i Aksa'nın çevresi mübarek ve bereketlidir? Çünkü orası Hz. İshak, Hz. Yakup, Hz. Davut, Hz. Süleyman.. vs. birçok Peygamberin yeri olan Kudûs-ü Şerif'tir. Allah (c.c) kulunu Mescid-i Haram'dan, Mescid-i Aksa'ya ne için götürdü? Onu da bu âyette Allah (c.c) “bir kısım âyetlerimizden göstermek için...” şeklinde açıklıyor.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) bu İsra ve Mi'rac hadisesinin üç bölümden meydana geldiğini söyleyebiliriz.

Birinci bölüm, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya kadar, bu bölüm Kur'ân-ı Kerîm'in nass'ıyla sabit olduğu için, bunu inkâr etmek “küfür”dür. Çünkü inkâr etmek demek, Kur'ân-ı Kerîm'i inkâr etmek demektir, Kur'ân-ı Kerîm'i inkâr etmek demek de “küfür”dür.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu yolculuğa yalnız ruhu ile değil, hem cismi hem de ruhu ile çıkmıştır.

İkinci bölüm ise, Mescid-i Aksa'dan Sidre-i Müntehâ'ya kadardır. Sidret'ül Müntehâ; mahlûkların bilgisinin nihayet bulunduğu yer demektir. Hiçbir varlık Resûlullah Efendimiz (s.a.v) hariç buradan öteye geçememiştir. Mescid-i Aksa'dan sidret'ül müntehaya “mi'rac” denilen manevî bir merdiven vasıtasıyla çıkmıştır. Gerek daha önce zikrettiğimiz birinci bölümde, gerekse şimdi anlattığımız ikinci bölümde, Resûlullah Efendimiz'e (s.a.v), Cebrâil ve Mikâil (a.s) refâkat etmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) sidret'ül müntehâya geldiğinde, Cebrâil (a.s) ilerlemeyince:

- Ey Cebrâil neden sen de ilerlemiyor, beni yalnız bırakıyorsun? diye sorunca Cebrâil (a.s):
- Allah'a yemin ederim ki, eğer bir adım daha atacak olursam, yanar kül olurum, demiştir.

Sidret'ül müntehâdan ileriye, Peygamber Efendimiz (s.a.v) "refref" isimli ve hakikatini gerçek mânâda yalnız, Allah'ın (c.c) bildiği manevî bir vasıta ile çıkmış ve mekândan münezzehtir olan Allah (c.c) ile görüşmüştür. Peygamber Efendimiz (s.a.v), direk Allah'a (c.c) hitap etmiş, direk Allah (c.c) ile muhatap olmuş ve baş gözü ile de Allah'ı (c.c) görmüştür. Baş gözü ile Allah'ı (c.c) görmek, Peygamber Efendimiz'den başka kimseye nasip olmamıştır ve olmayacaktır. Ama cennette, inşaallah bütün Müslümanlara nasip olacaktır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadîs-i şeriflerinde:

"On dördüncü gecede ayı görmekte zorluk çekmediğiniz gibi, kıyamette de Cenâb-ı Mevlâ'yı (c.c) görmekte zorluk çekmeyeceksiniz", buyurmuştur. (*Mesabihus Sünne, 4387*)

Allah (c.c) hepimize nasip etsin. Âmin...

Muhterem kardeşlerim, Cenâb-ı Mevlâ 'yı (c.c) rüya âleminde görmek, birçok evliyaya ve büyük zâtlara nasip olmuştur. Peygamber Efendimiz'den (s.a.v) başka hiç kimse uyanık bir halde iken Allah'ı (c.c) baş gözüyle görmemiştir, ancak; rüya âleminde Allah'ı (c.c) görmek bu dünyada mümkündür ve birçok evliyaya nasip olmuştur.

Meselâ; İmam-ı Azam Ebû Hanife hazretleri (k.s) bunlardan birisidir.

Kendisi "Cenâb-ı Mevlâ'yı (c.c) rüyamda doksan dokuz kere gördüm, ancak yüzüncü kere görürsem O'na (c.c) bir şey soracağım" buyurmuş ve yüzüncü kere de rüyasında Allah'ı (c.c) görünce:

- Yâ Rabbi senin yanına îman-ı kâmil ile gelmek için ne yapmak lazım? diye sormuştur.

İşte İmâm-ı Azam'ın meşhur bir tesbihatı vardır ki, bunu sabah namazından sonra okumak îmanı kâmil ile gitmeye sebeptir:

"Sübhanel ebediyyil ebed, Subhanel vahidil ehad, sübhanel ferdis samed, subhane rafîis sema-i biğayri amed, sübhane men besatal arda alâ main cemed, sübhane men halekal halka feahsahüm adeda, sübhane men kasemer rizka velem yense ehada, sübhane men yerani ve yarıfû mekani, sübhanellezi lem yelid velem yuled velem ye küllehu küfüven ehad."

İmâm-ı Ahmed b. Hanbel (r.a) 'de;

- Ben rüyamda Cenâb-ı Mevlâ'yı doksan dokuz kere gördüm, yüzüncü kere görsem O'na (c.c) bir şey soracağım,

buyurmuş, yüzüncü kere görünce de:

- Yâ Rabbi! sana yaklaşan ne ile yaklaşıyor? diye sormuş,

Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

- Benim kelâmımı Kur'ân-ı Kerîm'i okumakla

Buyurunca, Ahmet b. Hanbel hazretleri:

- Yâ Rabbi! Senin kelâmını anlayarak okumakla mı? Yoksa anlamadan okuyarakla da olabilir mi? diye sormuş.

Buna cevaben Cenâb-ı Mevlâ (c.c) da:

- İster anlayarak okusun, isterse de anlamadan okusun, buyurmuş.

Cenâb-ı Mevlâ'yı (c.c) rüya âleminde görmek hâşâ zatını veya mislini görmek şeklinde anlaşılmasın. O'nun (c.c) misli yoktur ve zâtı görülemez. Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) benzeri, misli, süreti ve misali yoktur. Ancak "mesel" vardır. Ki Allah (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de buna benzer örnekler vermiştir, "dünya meseli" gibi. Meselâ Resûlullah Efendimiz (s.a.v) bir gün Hz. Ebû Bekir (r.a), Efendimiz'e gelip:

- Yâ Ebubekir! Rüyamda senin ile beraber bir merdivende gökyüzüne doğru çıkıyorduk, benim çıktığım merdivenin basamakları bittiği halde senin merdivenin de daha çıkılacak üç basamak kaldı, buyurunca

Hz. Ebû Bekir de (r.a):

- Yâ Resûlullah! Demek ki ben, sen vefat ettikten sonra üç sene daha yaşayacağım, demiştir.

Merdiven rüyada "ömür" mânâsına gelir. Hâlbuki rüyasında ömürün kendisini değil "ömür" diye merdiveni gördü. Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v) yine bir hadîs-i şeriflerinde:

- Ben insanları rüya âleminde gördüm. Herkesin üzerinde bir elbise vardı, ancak kimisinin elbisesi koluna, kiminin göbeğine kadardı. Ömer'in (r.a) elbisesi ise yerlerde sürüklenecek kadar uzundu, buyurunca.

Sahabeler sormuş:

- Yâ Resûlullah! Rüyada görülen elbise ne mânâyâ gelir?

Peygamber Efendimiz de (s.a.v):

- Rüyada görülen elbise ilim-îman mânâsına gelir, buyurmuştur.

Yani burada ilim ve îmanın kendisi değil, "meseli" var. Neden? Çünkü elbise olarak gördü. İşte rüyada Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) kendisini görmek değil ancak "mesel"i vardır.

Muhterem kardeşlerim!

Biraz da "mi'rac" hadisesinin nasıl gerçekleştiğinden bahsetmek istiyorum Peygamber Efendimiz (s.a.v), amcası Ebû Talib'in kızı olan Ümmühanın evinde iken, bir gece yarısı Hz. Cebrâil (a.s) ve Hz. Mikail (a.s) tarafından kaldırılıp, Kâbe'nin yanında Hicri İsmail, Hatim de denilen yere getirildi. Cennetten getirilen altın leğendeki cennet suyu ile Peygamberimizin (s.a.v) kalbi yıkanıp ameliyat edildi. Yani Cebrâil ve Mikail (a.s) Peygamber Efendimiz'in mübarek kalbini çıkartıp, Allah'ın nuru ile ve hikmetle doldurdular.

Muhterem kardeşlerim, burada bir hikmet var, nedir o hikmet? O da şudur ki, Allah'ın yoluna gitmek ilk önce kalpten başlıyor. Bu gün kalp ameliyatı nasıl oluyor? Tevbe-i nasuh ile.

Demek ki, seyri sülûkun başlangıcının tevbe-i nasuh ile başlaması bu yüzden. Tevbe-i nasuh ile ilk önce kalbimizi temizleyecek ve ondan sonra da Allah'ın (c.c) yolunda ilerleyeceğiz.

Böylece Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) cismi ve ruhu ile gittiği yerlere, inşaallah diğer Müslümanlarda ruhu ile gidecektir. Cebrâil ve Mikail (a.s) 'in Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) mübarek kalbini ameliyat etmesinden sonra yolculuk başladı. Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) "burak" isimli katırdan küçük, merkepten büyük bir cennet hayvanı binek olarak getirildi.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) anlatmasına göre, bu "burak" isimli cennet hayvanı, bir adımda gözün gördüğü en son noktaya adım atıyor, yokuş çıkarken arka ayakları, yokuş aşağı inerken de ön ayakları uzuyordu.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) "burak"a binince hayvan titredi ve sallandı. Bunun üzerine Cebrâil (a.s):

- Ey burak! Allah'ıma yemin olsun ki senin üzerine Resûlullah'tan (s.a.v) daha hayırlı hiç kimse binmemiştir,

diyerek burakı uyardı. Aslında burak hayâsından titremiştir.

Daha sonra Kudüs-ü Şerif'te, Mescid-i Aksa'ya doğru yola devam edildi. Yolda Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) şahid olduğu ve gördüğü bazı şeyleri anlatalım:

Peygamber Efendimiz yolculuk esnasında bir kavim gördü öyle ki; bu kavim tarlaya ekin ekiliyor, o ekilen ekinler hemen büyüyor, bu kavim ekinleri biçmelerine rağmen tarla hemen yine eskisi gibi biçilmemiş ekin haline geliyordu. Bu hâl her biçmekten sonra tekrarlanınca, Peygamber Efendimiz (s.a.v) Cebrâil'e (a.s) sordu:

- Yâ Cebrail! Bu hâl nedir?

- Yâ Resûlullah! Bunlar Allah'ın yolunda cihad edenlerdir. Bunların her seferinde sevapları eksilmeden devamlı katlanarak devam eder, diye cevap verdi.

Muhterem kardeşlerim! Cihad çeşit çeşittir. Meselâ küfür diyarında veya harp alanında cihad kâfirlerle yapılır. (bu gün dünyada bazı Müslüman ülkeler de işgale karşı olduğu gibi). Halkı, devleti Müslüman olan bu kendi memleketimizde ise, en büyük "cihad" kendi nefsimizle, kendi şeytanımızla yapılan cihattır.

Bu zamanda bir kişi kendi nefsi ve şeytanıyla mücadele ederek, nefsini temizler ve şeytana düşmanlık yaparsa inşaallah diğer cihadın da sevabını alacaktır. Ve bu cihad daha ağır olmakla beraber daha sevaptır. Çünkü Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadis-i şeriflerinde:

"... Ümmetimin fitne, fesada düştüğü bir ortamda bir sünnetime yapışan bir şehid sevabı alır" buyurmuştur.

Bazı hadis-i şeriflerde "yüz şehid sevabı" diye yazsa da, o hadis-i şeriflerin zayıf olma ihtimali vardır. Bu hadis-i şerif ise "sahih"tir.

Muhterem kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.v) yolculuğa devam ederken bir baktı ki; bir takım insanların başları, yanındaki kişiler tarafından taşlar ile eziliyor, o ezilen başlar tekrar yenileniyor, sonra tekrar başları taşlar ile eziliyor. Bu olayın hikmetini Cebrâil'e (a.s) sordu:

- Yâ Cebrâil bunlar kimdir ki başları taşlar ile eziliyor, sonra yenilenen başları tekrar eziliyor?

- Yâ Resûlullah! Bunlar namaz vakti geldiği zaman namaza kalkmayan kişilerdir ki; bunlar ezan okunup vakit girdiği halde başları ağırlaşır ve namaza kalkmazlardı, diye cevap verdi.

Allah (c.c) bizleri muhafaza eylesin. Demek ki, namaz kılmayan kişilerin âkıbeti Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) gösterilmiş olan bu misal âlemindeki gibi olacak yani bu kişiler öldükten sonra aynı âkıbete uğrayacaklar.

Peygamber Efendimiz yolculuğa devam ederken başka bir kavim gördü ki bu kavim; af buyurun hayvanlar gibi otluyorlar ve cehennem diken ve kızgın taşlarını yiyorlar.

Resûlullah (s.a.v) Cebrâil (a.s)'e sordu:

- Ya Cebrail! Bunlar kimdir?

Cebrâil (a.s)'de

- Yâ Resûlullah! Bunlar malının zekâtını vermeyen kişilerdir, diye cevap verdi.

Daha sonra altı geniş üstü dar içi ateş dolu bir tandır gördüler, içinden çok yüksek ve acayip sesler geliyordu. Öyle ki, içindeki insanlar o ateşten çıkmaya çalışıyorlar, tırmanıyorlar tam çıkmak üzere iken tekrar tandıra düşüyorlardı.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) tekrar Cebrâil (a.s)'e:

- Ya Cebrail! Peki bunlar kimdir?

diye sorunca; Cebrâil'de (a.s):

- Yâ Resûlullah! Bunlar fuhuşla uğraşan kişilerdir, diye cevap verdi.

Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin. Âmin.

Yine Peygamber Efendimiz (s.a.v); dudakları dilleri makaslarla kesilen, her kesilmeden sonra dudakları yenilenen sonra tekrar kesilen kişileri Cebrâil'e (a.s) sordu;

- Yâ Resûlullah! Bunlar insanları dinden uzaklaştırmaya çalışan, kötü yola teşvik edip, onlara kötülüğü öğreten kişilerdir, diye cevap verdi. Allah Teâlâ (c.c) bizleri muhafaza eylesin. Âmin.

İşte Allah, (c.c) Peygamber Efendimiz'e günah işleyen kulların halini bu şekilde göstermiştir. Sonra çok güzel kokusu olan bir dereye geldiklerinde Peygamber Efendimiz (s.a.v) tekrar Cebrâil'e (a.s):

- Bu nedir? Ya Cebrail! diye sorunca, Cebrâil'da (a.s):

- Yâ Resûlullah işte bu cennet kokusudur, diye cevap verdi.

Cennet Allah'a (c.c):

- Yâ Rabbi! Her şeyi çoğalttın, her şeyim çok, artık bana söz verdiğin kişileri getir, deyince; Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

- Bana ve Peygamberime îman eden, sâlih amel işleyen ve bana şirk koşmayan erkek ve kadın bütün mü'minler senindir, buyurdu.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) daha sonra kâfirleri de cehenneme taksim etti. Allah (c.c) bizleri inşaallah cehenneminden muhafaza eylesin ve cennet ehli eylesin. Âmin...

İşte bütün bunlar misal âleminde Peygamber Efendimiz'e gösterildi. Peygamber Efendimiz (s.a.v) Musa'nın (a.s) kabrinin yanından geçtiğini de şöyle anlatmıştır.

- Ben Hz. Musa'yı kabrinde namaz kılarken gördüm. O'nun kabri yolun kenarında ve bir taş atımı uzaklıktaki kırmızı bir tepenin üzerindedir, buyurdu.

Fatih Sultan Mehmet Han'ın Akşemseddin Hazretlerinin keşfiyle, Hz. Eba Eyyüp el-Ensari'nin (r.a) kabrini bulduğu gibi, Sultan Selahattin-i Eyyübi de o zamanın evliyalarının keşfiyle Hz. Musa'nın (a.s) kabrini bulmuştur.

Muhterem kardeşlerim! Elhâmdulillah bize de Hz. Musa (a.s) 'nın kabrini ziyaret etmek nasip oldu. Gerçekten de kabir yola bir taş atımı uzaklıkta olan bir tepe üzerindeydi.

Muhterem kardeşlerim! Peygamber Efendimiz (s.a.v) nihayet Kudüs-ü Şerife, Mescid-i Aksa'ya ulaştı. Cebrâil (a.s) delmiş olduğu bir taş burak'ı bağladı. -orada bir mescid vardı. O taş hâlâ orada olup, Cuma günleri halkın ziyaretine açılmaktadır- Peygamber Efendimiz (s.a.v), bütün peygamberlere imam olarak iki rek'at namaz kıldırdı ve onlara fasih bir hutbe irad etti. Daha sonra "mi'rac" denilen manevî bir merdiven ile Cebrâil (a.s) önde olduğu halde, Peygamber Efendimiz (s.a.v) gökyüzünün katlarına doğru çıkmaya başladılar.

Muhterem kardeşlerim; buraya gelmişken size şunu da açıklamak istiyorum bazı insanlar diyorlar ki: "Peygamber Efendimiz (s.a.v), mi'raca çıkarken bir taşın üzerine bastı ve peygamberimizin yükselmesiyle bu taş da yükselmeye başladı. Peygamberimiz (s.a.v) bu taşta 'dur!' dediği için bu taş havada muallakta kaldı"

Muhterem kardeşlerim, böyle bir şey yoktur. Ve bu hadis-i şerif de zayıftır. Biz gittik, gördük "muallak taşını", kendisi muallak değil, ancak Müslümanların kalbinde muallak. Her

şeyden önce şunu söylemek istiyorum: İslâmiyet'in kendisi zaten güzeldir, onu bir takım hurafeler ile güzelleştirmeye çalışmak gereksizdir. Güzel olan, sadece "hakikat"lardır.

Cebrâil (a.s) Peygamber Efendimiz'e içinde içki ve süt olan iki kâse sundu -o zamanlar içki helâldi- Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu ikisinden sütü tercih edip içti. Bunun üzerine Cebrâil (a.s):

- Yâ Resûlullah! Sütü tercih etmekle, ümmetin için hayırlı olanı seçtin, dedi.

Daha sonra Peygamber Efendimiz (s.a.v) birinci kat gökyüzünde Âdem (a.s) ile, ikinci katta Hz. İsa (a.s) ve teyze çocuğu olan Yahya (a.s) ile, üçüncü katta Yusuf (a.s) ile, dördüncü katta elbise diken, cennet terzisi, Hz. İdris (a.s) ile, beşinci katta Hz. Harun (a.s) ile, altıncı katta Hz. Musa (a.s) ile ve son olarak da yedinci katta Halilullah olan Hz. İbrahim (a.s) ile görüştü. Bunlar peygamberlerin ervahıdır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) daha önce Hz. Musa'yı (a.s) kabrinde, onu ve diğer peygamberlerin ervahını da Mescid-i Aksa'da görmüştür. Peygamberlerin ervahı aynı anda birkaç yerde görülebilir. Bu mümkündür hatta bu evliyaullahta da görülebilir. Şeyh Abdulkâdir Geylânî hazretleri (k.s) bir gecede yedi sofinin evinde iftar açmıştır. Bunlar olabilir, mümkündür.

Yedinci kat gökte, Hz. İbrahim (a.s) Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) -buraya çok dikkat edin-

- Ümmetine benden çok selâm söyle! Ve ümmetine de ki, cennet çok hoş. Güzel kokusu, suyu, toprağı çok güzel, toprağı düz arazidir. Yalnız burada ağaç yok, ağaç dikmek isterlerse, onlara şu tesbihi çokça okumalarını söyle;

“Sübhanallâhi velhâmdulillahi velâ ilahe illallahû vallâhu ekber”

Bunu bize bildiren Hz. İbrahim'dir (a.s), Bu yüzden bu tesbihi bol bol söyleyelim.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) gökyüzünün yedinci katında beytül-Mâmuru gördü. Beytül Mamur; gökyüzünün yedinci katında ve Kâbe'nin tam üst hizasında bulunan bir yerdir. Yeryüzünde insanların Kâbe'yi tavaf ettikleri gibi, melekler de Beyt'ül Mamur'u tavaf ederler. Her gün yetmiş bin melek tavaf ettiği halde, tavaf eden meleklerle kıyamet gününe kadar bir daha sıra gelmez.

Muhterem kardeşlerim, yaratılmış olan mahlûkların içerisinde sayısı en fazla olanlar meleklerdir. Yani insanlardan da, cinlerden de, hayvanlardan da daha fazladır. Gerçek sayılarını yalnız Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bilir. Daha sonra “sidret'ül münteha” denilen yere gelince Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Ya Cebrail! Neden orada duruyorsun ve benimle gelmiyorsun.

Buyurunca Cebrâil (a.s):

- Allah'ıma yemin olsun ki, buradan ileriye bir adım daha atacak olsam yanar kül olurum, dedi.

Bu "sidret'ül münteha" denilen yer hiçbir insanın, hiçbir cinnin ve meleğin geçemediği, mahlûkların bütün ilimlerinin bittiği bir yerdir. Yalnızca, Resûlullah Efendimiz (s.a.v) buradan öteye ve la mekân olan Allah'ın (c.c) huzuruna çıkabilmiştir. Sidret'ül müntehaya kadar "mi'rac" denilen manevî bir merdiven ile ve Cebrâil'in (a.s) rehberliğinde çıkmıştı. Sidret'ül münteha'dan ileriye ise "refref" denilen ve hakikatı yalnızca Allah (c.c) tarafından bilinen bir vasıta ile çıkmıştır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) Allah'ın (c.c) huzuruna varınca:

"Ettehiyyatü lillahi vesselavatü vettayyibat"

Demiştir. "Tahiyyat" demek söz ile yapılan bütün ibadetler, Zât-i Bariye mahsustur. "vesselatü" demek beden ile yapılan bütün ibadetler -oruç tutmak, namaz kılmak, hacca gitmek gibi- "tayyibat" demek, mal ile yapılan bütün ibadetler Allah'a (c.c) mahsustur, demektir.

Özetlersek, Peygamber Efendimiz (s.a.v) söz ile beden ile ve mal ile yapılan bütün ibadetler yalnızca Allah'a (c.c) mahsustur demiş oluyor.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Allah'a (c.c) bu şekilde tesbih ve yüceltmede bulununca, Cenâb-ı Mevlâ da (c.c), Peygamber Efendimiz'e:

"Es-selâmü aleyke eyyühennebiyyu ve rahmetullahi ve berekatüh" -Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi senin üzerine olsun ey Allah'ın nebisi- diye selâm buyurdu.

Bakınız, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) diğer Peygamberlerine "Ya İsa!", "Ya Musa!", "Ya Harun!", "Ya Zekeriyya!", "Ya İbrahim!", diye hep ismi ile hitap ederken, Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) Efendimiz'e bir kere bile ismi ile hitap buyurmamıştır. Onun yerine "Ey Allah'ın Resûlü", "Ey Allah'ın nebisi", "Ya Resûl", "Ya Nebi", diye isim kullanmadan hitap buyurmuştur.

İşte Allah (c.c) Peygamber Efendimiz'e (s.a.v):

-Es-selâmü aleyke eyyühennebiyyu ve rahmetullahi ve berekatüh, diye selâm verince,

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de:

"Es-selâmü aleyne ve ala ibadillahissâlihiyn" -Selâm bana ve bütün sâlih kulların üzerine olsun- diye cevap verdi.

Tabii bu konuşmaları işiten bütün melekler hep bir ağızdan:

“Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve Resûluhû”

diyerek kelime-i şehadet getirdi.

Aziz kardeşlerim!

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) habibi Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) mi'rac gecesinde üç büyük hediye verdi. Bunlardan kısaca bahsedelim.

Birincisi; beş vakit namazdır ki, bu ilk başta elli vakit olarak verilmişti. Resûlullah Efendimiz (s.a.v) mi'ractan dönerken tekrar peygamberlerle görüştü. Hz. Musa (a.s) sordu:

- Cenâb-ı Mevlâ (c.c) sana bir şey verdi mi?

Resûlullah Efendimiz (s.a.v):

- Evet elli vakit namazı kılmayı ümmetime farz kıldı, diye cevap buyurdu.

Bunun üzerine Hz. Musa (a.s):

- Allah'ıma yemin olsun ki ben kendi ümmetim üzerinde denedim, tecrübe ettim, onlar buna güç yetiremedi. Senin ümmetin de bu elli vakit namazı kılmaya güç yetiremez. Sen Allah'a git, rica et! Bu elli vakit namazı biraz düşürsün, deyince,

Peygamber Efendimiz tekrar Allah'ın huzuruna çıkıp yalvardı ve bu elli vakit namazı kırk beş vakite düşürdü. İnerken tekrar Hz. Musa (a.s) sordu, kırk beş vakite düşürüldüğünü öğrenince bunun da ümmetine ağır geleceğini söyleyerek biraz daha düşürmesi için Allah'a yalvarıp rica etmesini söyledi. Peygamber Efendimiz tekrar Allah'a yalvarıp rica etti, namaz vakti kırka, otuz beşe, otuza, derken nihayet beş vakite düşürüldü. Tabi Hz. Musa (a.s) her seferinde bunun çok olduğunu söylediği için Peygamber Efendimiz de (s.a.v) Allah'ın huzuruna her çıkışında beş vakit düşürdü. Nihayet beş vakite düşmesine rağmen Hz. Musa (a.s) bu beş vakit namazında bu ümmete ağır geleceğini söyleyerek, bunun da düşürülmesini Peygamber Efendimiz'e söyleyince, Peygamber Efendimiz:

- Vallahi o kadar çok çıktım ki, artık bu beş vakit namazı da düşürmesi için Allah'ın huzuruna çıkmaya hayâ ediyorum. Her kim Allah'ı (c.c) ve Resûlünü (s.a.v) seviyorsa bu beş vakit namazı kılmalıdır, buyurdu.

Bu görüşmeleri takip eden Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

- Benim katımda söz değişmez, ben elli vakit olarak namazı farz kılmıştım, sen her huzuruma çıkışta beş vakit indirerek toplam beş vakite düşürttün. Benim katımda bu beş vakit namaz yine elli vakittir. Senin ümmetinden her kim bu beş vakit namazı kılsa ben ona elli vakit namaz sevabı vereceğim, buyurmuştur.

İkinci hediye, Bakara sûresinin son iki âyeti olan “AmenerResûlu” âyetleridir ki, Peygamber Efendimiz (s.a.v):

-Her kim geceleyin bu âyetleri okursa, bu ona sabaha kadar yeter ve Allah onu afetlerden, belâlardan muhafaza eder, buyurmuştur.

Üçüncü hediye ise, büyük bir müjdeydi. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Resûlullah Efendimiz'e (s.a.v):

-Ey habibim! Sana müjdeler olsun, senin ümmetinden bana şirk koşmadan ölen kişileri, ben cennetime dahil edeceğim, buyurdu.

Allah (c.c) hepimize cenneti nasip eylesin. Bu gerçekten büyük bir müjdedir.

Muhterem kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.v) “refref”, “mi’rac”, “burak” ile tekrar geri döndü. Allah (c.c) ile ne kadar görüştü, gerçek zamanı Allah (c.c) bilir. Ancak döndüğünde abdest suyunun hareketi daha durmamış ve yatağı daha soğumamıştı. Amcakızı Ümmü Hani’ye başından geçen mi’rac hadisesini anlattı ve bunu bütün insanlara anlatacağını buyurunca, Ümmü Hani validemiz:

-Kurban olayım anlatma, kâfirler sana inanmazlar ne olur insanlara anlatma! diye yalvardı.

Resûlullah (s.a.v) anlatacağını buyurarak, Kâbe’nin bulunduğu yere geldi, orada Ebû Cehile mi’rac hadisesini anlatınca, Ebû Cehil alay ederek kahkaha atarak diğer kafirlere de haber verdi. Onlar gelince hepsi Peygamber Efendimizle alay ettiler, dalga geçtiler ve:

-Bu olayı bütün insanlara anlatabilir misin? diye Peygamberimiz’e sordular,

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz:

- Anlatırım, buyurdu.

Müşrikler bütün insanlara haber verdiler, bir yandan da:

- Tamam, Muhammed’in (s.a.v) işi bu sefer tamam, insanlar böyle bir şeye inanmayacaklar ve daha önce bizim O’nun için söylediğimiz; “deli, cinlendi, hasta” sözlerimizde ne kadar haklı olduğumuzu anlayacaklar, diye seviniyorlardı.

Neyse insanlar toplandı, Peygamber Efendimiz onlara “mi’rac” hâdisesini anlatınca, yeni Müslüman olmuş birçok insan:

- Bu kadar da fazla, diyerek tekrar İslâm’dan çıktılar.

Bazıları da:

- Vazgeçsek mi? böyle bir şey mümkün mü? acaba doğru mu?

diye tabiri yerindeyse tam bıçak sırtında kaldı. Müşrikler tam bu sırada dediler ki:

- Gidip Ebû Bekir'e haber verelim, bu olayı anlatalım, böylelikle o da inanmaz, Muhammed'den (s.a.v) desteğini çeker ve O da yalnız kalır, diye koşup Ebû Bekir'in (r.a) kapısını çaldılar.

- Ya Ebû Bekir! Ya Ebû Bekir!

- Ne var, ne istiyorsunuz?

- Buradan Mescid-i Aksa, Kudüs ne kadar mesafededir?

-Bir ay gidiş, bir ay da geliş iki aylık mesafededir.

- İşte akıllı insanın sözü böyle olur.

- Senin bu arkadaşın Muhammed (s.a.v) var ya, O dün gece Kâbe'den Mescid-i Aksa'ya gittiğini, oradan yedi kat gökte Peygamberlerle görüşüğünü, cennet ve cehennemi gördüğünü ve Allah ile de görüşüğünü söylüyor.

- Siz bunu kendisinden mi duydunuz?

- Evet, biz bunu bizzat kendisinden işittik

- O zaman Amenna ve Soddakna. Ben O'ndan daha fazlasını bekliyorum, diyerek Kâbe'nin olduğu yere koştu. Peygamber Efendimiz'e hitaben:

- Mi'racınız mübarek olsun ey Allah'ın Resûlü, mi'racın nasıl gerçekleştiğini bize de anlatır mısın? deyince, Resûlullah Efendimiz (s.a.v) desteğe çok ihtiyacı olduğu bir anda gelen Hz. Ebû Bekir (r.a) 'in bu hareketiyle çok sevindi ve o anda Hz. Ebû Bekir'e (r.a) "sıddık" lâkabı verildi. Hz. Ebû Bekir'in (r.a) bu şekilde destek olmasıyla da İslâmiyet'ten vazgeçmeye karar veren birçok insan bundan vazgeçti.

Muhterem kardeşlerim!

İşte bizler de bütün meselelerde Hz. Ebû Bekir (r.a) gibi olmalıyız. Eğer bir şey Kur'ân-ı Kerîm'de veya hadîs-i şeriflerde varsa inanmakta tereddüt etmeden "Amenna ve soddakna" demeliyiz.

Müşrikler, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) bu Mi'rac Gecesi'nden önce Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya gitmediğini çok iyi biliyorlardı. Bunun için:

- Mademki sen Kudüse gittiğini iddia ediyorsun! O halde söyle bakalım Mescid-i Aksa'nın kaç tane kapısı ve kaç tane penceresi vardı? diye sordular.

Peygamber Efendimiz Mescid-i Aksa'ya gece gitmişti, böyle bir kutsal davete giderken, tutup ta Mescid-i Aksa'nın kapı ve pencerelerini mi sayacaktı? Gerçekten bu soru Peygamber Efendimiz'i (s.a.v) çok rahatsız etmişti.

Ancak Allah (c.c) habibini hiç çaresiz bırakır mı? Cebrâil (a.s) geldi ve Mescid-i Aksa'yı, olduğu gibi Peygamberimiz'in (s.a.v) gözünün önüne getirdi, Peygamber Efendimiz (s.a.v) 'de

ona bakarak kaç tane kapı ve pencere olduğunu söyledi. Tabi müşrikler verilen cevapların tam bir şekilde doğru olmasına rağmen yine de îman etmediler.

Aziz kardeşlerim!

Bizim de mi'racımız kılmış olduğumuz namazdır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) kabeden Mescid-i Aksa'ya oradan da yedi kat gökyüzünde sidret'ül muntehaya, sidretül muntehadan da Allah'ın (c.c) huzuruna olmak üzere üç merhalede Allah'a (c.c) vasıl olduğu gibi, bizler de namazlarımızda, kıyam, rukû ve secde olmak üzere üç merhalede Allah'a (c.c) vasıl oluruz.

Muhterem kardeşlerim!

Bakınız Hz. Musa (a.s) ûlul azîm peygamberlerden olduğu halde ve Allah'ı (c.c) görmeyi çok istediği halde, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Hz. Musa (a.s) 'ya:

-”Len terani...” Ey Musa! Beni göremezsin, buyurdu.

Fakat bu nimeti Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) nasip etti. Bu gerçekten çok büyük bir nimettir. Allah (c.c) hepimize cennette cemâlini görmeyi nasip etsin, inşaallah.